

lærernes Anciennet. Mit Standpunkt har fra første Færd været, at dette er en Indrømmelse og Begunstigelse til Timelærerne, og strengt taget kan jeg ikke se nogen som helst rimelig Grund til, at en Time-lærer, som underviser nogle Timer i en Købstadskole, skulde have det regnet med i sin Anciennet mere end en Hjælpe-lærer, som gaar ude i en Landsbyskole og er Enemand om at undervise der. Han kan meget godt gaa der i 3, 4, 5 Aar uden at nogen som helst tænker paa, at han skal have dette regnet med i Anciennet. Saa er det, man har, som det er sagt, begyndt at række disse Timelærere en lille Finger. Jeg har aldrig kunnet forstaa Loven anderledes, end at ogsaa de, der er konstituerede, skulde, naar de blive fast ansatte i Embedet — der staar i § 23: „Embedet“, altsaa et bestemt Embede — have deres Konstitution regnet med. Men nu er der mange, der have gaaet i den Tro, at det saa smaat var udvidet til, at det ikke behøvede at være i samme Embede. Naar det blot var i samme Kommune, kunde de faa fast Ansættelse. Der er mange af disse Timelærere, der gaa og vente paa det, især nu, da deres Sag svæver for Retten, og de have faaet Medhold ved Overretten. Det gaar nu over min Forstand, men derfor kan det jo godt være lige rigtigt. Men hvis det til tredie Behandling kan lykkes at finde en Form, hvorunder man kunde sikre ikke alene dem, som nu ere fast ansatte, men ogsaa dem, der have været Timelærere, i den Tro, at de kunde faa den Virksomhed regnet med, den Anciennet, de haabe paa, kunde jeg godt stemme for en saadan Ændring.

Med Hensyn til Friskolen, det er det tredie Punkt, antager jeg ligeledes, at det vil blive, som Ministeren ønsker, nemlig at vi forhøje Summen med et større eller mindre Beløb uden at bryde Princippet, og det kan jeg godt gaa med til.

Berntsen: Ved denne Sags første Behandling fraraadede jeg det høje Ting under den fortsatte Behandling af det foreliggende Lovforslag at knytte dertil større og indgribende Principspørgsmaal, idet jeg forudsaa, at saadanne større Principspørgsmaals Rejsning i Forbindelse med denne Sag vilde hemme og ikke fremme Behandlingen af dette Lovforslag. Udvalget har i sin Betænkning hævdet det samme Standpunkt og tilraadet kun at foretage saadanne Rettelser og Lempelser i den nu gældende Skolelov, som det praktiske Liv

kræver. Derfor har jeg med Glæde kunnet slutte mig til Flertallet, og ud fra det Synspunkt har jeg ikke kunnet tiltræde noget af de Mindretalsændringsforslag, der foreligge fra forskellig Side.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) var saa elskværdig i sit Foredrag i Lørdags at skænke mit Standpunkt i den foreliggende Sag nogen Opmærksomhed. Det takker jeg selvfølgelig det ærede Medlem for. Han udtalte sin Ros og Glæde over det Standpunkt, jeg har indtaget med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der burde lægges til Grund for Religionsundervisningen i Folkeskolen. Men efter at han havde givet mig Ros derfor, gik han som god Pædagog straks over til at dadle mig, og dadlede mig da navnlig for, at jeg nu ikke stod ved mit Ord og hjalp ham med at faa gennemført det Forslag, han har stillet om at lægge Bibelhistorien til Grund for Religionsundervisningen. Det forekommer mig, at naar jeg paa Sagens første Trin har hævdet det Standpunkt, at man ikke skulde vanskeliggøre denne Sags Behandling ved at knytte gennemgribende Principspørgsmaal til Forslaget, saa maa det ærede Medlem kunne forstaa, hvorfor jeg i et Spørgsmaal som dette, der ellers har min fulde Sympati, ikke har kunnet give hans Ændringsforslag min Tilslutning. Det er jo ikke mange Aar siden, det ærede Medlem og jeg sad sammen i det Udvalg, der behandlede den nu gældende Skolelov, og blandt de mange Stridsspørgsmaal, som da vare oppe, var ogsaa Spørgsmaalet om Religionsundervisningen. Den Gang lykkedes det os at faa gennemført, at i Forskolen skal Religionsundervisningen ledes gennem den bibelhistoriske Fortælling, men det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at det stødte paa energisk Modstand at gaa videre. Denne Modstand er ikke overvunden endnu, og jeg er tilbøjelig til at tro, at selv Flertallet af Landets Lærere ikke vil bort fra Lærebogsundervisningen, ja, hvad værre er, jeg er tilbøjelig til at tro, at Flertallet af det danske Folk endnu staar paa det Standpunkt, at man ikke bør kaste den dogmatiske Lærebogsundervisning over Bord og gøre Bibelhistorien til Grundlag for Religionsundervisningen. Men hvor meget jeg end sympatiserer med den Tanke fremdeles, er det efter min Mening ikke Stedet her at rejse dette Spørgsmaal, thi det ligger uden for det, der er dette Lovforslags Ramme.

Lige saa lidt har jeg kunnet deltage